

Sygn. akt IV CSK 608/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa E. G. i J. G.
przeciwko M. J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda J. G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 marca 2014 r., wydanego w sprawie o zapłatę, powód J.G. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że „istnieje konieczność rozpatrzenia przez Wysoki Sąd naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 381 k.p.c. [...] Sąd drugiej instancji niewątpliwie dopuścił się uchybienia procesowego przez niewłaściwą interpretację takich pojęć jak: „nowy”, „fakt”, „dowód”, „mogła” i „potrzeba powołania” [...], a uchybienie to podlega kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2). Sąd Najwyższy jest także powołany do zbadania, czy rzeczywiście zachodziły przyczyny pominięcia nowości. [...]”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Skarżący uzasadniając wniosek nie powołał się wprost na żadną z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i można jedynie założyć, że chodziło mu o oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazanie, że w sprawie w sprawie „istnieje konieczność rozpatrzenia naruszenia przepisów [...]”, lub iż „Sąd Najwyższy jest powołany do zbadania” określonego zarzutu nie może oznaczać, że skarżący powołał się na inną samodzielną przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ okoliczności takie nie mieszczą się w katalogu przesłanek określonych w powołanym przepisie.

Jeśli przyczyną uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być jej oczywista zasadność, to nie została ona wykazana. Powód nie przedstawił stosownej argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa procesowego lub

materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek skarżący ograniczył się do powtórzenia jednego z zarzutów skargi oraz fragmentu jego uzasadnienia, pomijając aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej jego zasadności. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i odrębne jej elementy konstrukcyjne, które nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Powołanie podstaw skargi i ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Należy jednocześnie zauważyć, że nie każde, nawet oczywiste, zarzucone naruszenie prawa oznacza, że skarga jest oczywiście zasadna.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.